

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4492/2024
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Станимировић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Чолић, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/23 од 21.06.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/23 од 21.06.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 62/22 од 07.03.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа за износ од 120.000,00 динара као разлику досуђеног и траженог износа од 320.000,00 динара заједно са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова поступка плати износ од 46.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Гж 1006/23 од 21.06.2023. године, ставом првим изреке, жалба туженог је усвојена, па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 46.600,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име накнаде трошкова првостепеног парничног поступка исплати износ од 21.000,00

динара, а на име жалбеног поступка износ од 45.600,00 динара. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права позивајући се на члан 403. став 1. и став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 08.02.2022. године. Вредност предмета спора је 320.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиље није дозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Без обзира што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, у овом случају ревизија није дозвољена јер је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Подносак тужиље од 17.04.2024.године, који је примљен у Врховни суд 18.04.2024.године, којим је тужиља предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП, без утицаја је с обзиром да је достављен суду након рока за изјављивање овог правног лека.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**